

ГЛАВА 5.

Срѣщата на Недія и на Юлія.

Глаговоръ на сестра езичница и на братъ който мѣнлил Вѣра.

Забѣлѣжкитѣ на единъ аѳинянинъ за Христіянството.

«Блазе на Иона, която остава при Главка, слуша му гласа и може да го глада сѣка минута!»

Тѣй говореше въ себеси безокото момиче, когато късно вечерѣ отиваше въ къщата на младата си господарка, дѣто бѣ преди нея отишълъ вече Главкъ, когато единъ женскій гласъ прекъснѣ реда на любовнитѣ и размисленія.

— Слѣпа цвѣточнице, кѣдѣ отивашъ? не виждамъ да носишъ подъ мышца кошницата си, продаде ли сичкитѣ си цвѣтъя?

Говорящата съ този начинъ на Недія бѣше мома пристойна, но смѣла и горделива, дъщерята на Діомеда Юлія. Като говореше лицето ѝ бѣше полуопокрито; самъ Діомедъ я придружаваше а напредъ вървѣше единъ робъ съ фенеръ. И бащата и дъщерята са връщахъ въ къщи отъ една съсѣдска вечеря.

— Не ми ли познавашъ гласа? рече Юлія, азъ съмъ дъщерята на богатого Діомеда.

— Да ма простишъ, сега чухъ гласати. Не, госпожице Юліе, азъ не продавамъ вече цвѣтъя.

— Чухъ че та е купилъ Главкъ, хубавийтъ грѣкъ, истинно ли е, моя мила?

— Азъ служъ въ къщата на неаполитанката Иона, отговори Недія като избѣгваше отъ прямыя въпросъ.

— Истинно е слѣдователно?

— Да си вървимъ, престѣче я Діомедъ обвитъ до глава въ тогата си; въздухътъ е студенъ и не можъ да та чакамъ тука да са халосвѣшъ съ цвѣточницата; да вървимъ, кажи ѝ да върви подирѣти ако искашъ да ѝ говоришъ.

— Да, мила моя ела подирѣ ми, рече Юлія съ тонъ който показваше че не е научена да са не чуватъ заповѣдитѣ ѝ. Имамъ много работы да та питамъ, ела.

— Не можъ, сегѣ, мръква, отговори Недія трѣба да си отидѣ въ къщи. Не съмъ свободна, прекрасна Юліе.

— Вървашъ ли че благородната оиъзи Иона ще ти са разсърди?